

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 211/2022-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ladislava Duditša a zo sudcov Libora Duľu (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky spoločnosti **TAHIRSYLAJ & CO SLOVENSKO, s. r. o.**, Miletičova 1, Bratislava, IČO 35 949 791, zastúpenej Advokátskou kanceláriou Melničák a Semančíková, s. r. o., Miletičova 1, Bratislava, IČO 36 860 891, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Stanislav Melničák, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4 Cob 173/2020, 4 Cob 174/2020 zo 14. januára 2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 3 Obdo 12/2021 z 8. decembra 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. marca 2022 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 2 a 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka bola v právnom postavení žalovanej v spore žalobcu – spoločnosti KOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group, o zaplatenie sumy 5 180,21 eur s príslušenstvom vedenom na Okresnom súde Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 22Cb 86/2019. Okresný súd vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania rozsudkom pre zmeškanie č. k. 22 Cb 86/2019 z 11. decembra 2019 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“) v zmysle § 273 písm. a) Civilného sporového poriadku (ďalej len

„CSP“) a zaviazal sťažovateľku zaplatiť žalobcovi žalovanú sumu. Predmetný rozsudok mal nadobudnúť právoplatnosť 11. februára 2020 a vykonateľnosť 26. februára 2020.

3. O existencii tohto rozsudku, ako aj uznesenia o trovách konania sa sťažovateľka (ktorej štatutárnym zástupcom je cudzí štátny príslušník, ktorý neovláda v úplnosti štátny jazyk a je laikom v danej oblasti) dozvedela 5. júna 2020 (piatok) osobne na okresnom súde.

4. Sťažovateľka 16. júna 2020 splnomocnila na zastupovanie advokátsku kanceláriu, ktorá predložila okresnému súdu plnú moc preukazujúcu jej oprávnenie zastupovať sťažovateľku a požiadala okresný súd telefonicky a neskôr opakovane mailom o umožnenie nahliadnutia do spisu, resp. o možnosť nahliadnutia skôr, ako jej bolo okresným súdom oznámené. Všetky tieto úkony boli realizované v lehote ustanovenej zákonom na odpustenie zmeškania lehoty a podanie opravných prostriedkov umožňujúcich realizáciu obrany proti žalobou uplatneným nárokom a zvrátenie vydaného rozsudku pre zmeškanie, končiacej 22. júna 2020.

5. Sťažovateľka 22. júna 2020 podala na okresnom súde návrh na odpustenie zmeškania lehoty, odvolanie proti rozsudku okresného súdu a sťažnosť proti uzneseniu okresného súdu zo 7. apríla 2020 o trovách konania.

6. Okresný súd uznesením č. k. 22 Cb 86/2019-129 z 15. júla 2020 návrh sťažovateľky na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti rozsudku okresného súdu a na podanie sťažnosti proti uzneseniu č. k. 22 Cb 86/2019-62 zo 7. apríla 2020 zamietol.

7. Návrh sťažovateľky na zrušenie rozsudku pre zmeškanie okresný súd uznesením č. k. 22 Cb 86/2019-113 z 23. júna 2020 zamietol, čo sťažovateľka napadla odvolaním. Súčasne podala odvolanie proti rozsudku okresného súdu.

8. Krajský súd uznesením č. k. 4Cob 173/2020-146, 4Cob 1 74/2020 zo 14. januára 2021 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) odvolanie sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu odmietol, uznesenie okresného súdu č. k. 22Cb/86/2019-113 z 23. júna 2020 potvrdil.

9. Proti uzneseniu krajského súdu v rozsahu jeho výroku I, ktorým odvolanie sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu odmietol, podala sťažovateľka dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP, teda že sťažovateľke (i) nebolo umožnené v lehote priznanej zákonom na procesné úkony umožňujúce brániť sa proti vydanému rozsudku pre zmeškanie nahliadnúť do spisu a uplatňovať tak svoje procesné práva, (ii) oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku okresného súdu nebolo zverejnené na webovej stránke súdu, (iii) bolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu sťažovateľky na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti rozsudku okresného súdu a následne bolo konštatované, že odvolanie bolo podané v zákonnej lehote, a došlo k jeho prejednaniu, (iv) výrok rozsudku okresného súdu je v rozpore s jeho odôvodnením v časti uvedenia právneho dôvodu jeho vydania (keď v ňom uvedený spôsob doručovania uznesenia je nezákonný a neumožňuje vo vzťahu k sťažovateľke vydanie rozsudku pre zmeškanie), (v) odôvodnenie uznesenia krajského súdu opakovane odkazuje na právnu úpravu, ktorá sa na prejednávajúcu vec nevzťahuje a vo vzťahu k prejednávanej veci obsahuje tvrdenia, ktoré sú nelogické a vzájomne si odporujúce.

10. O uvedenom dovolaní bolo rozhodnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 3Obdo 12/2021 z 8. decembra 2021 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“), ktorým dovolanie sťažovateľky odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

11. K porušeniu označených práv sťažovateľky došlo vydaním uznesenia najvyššieho súdu, ktorý argumentáciu sťažovateľky o nesprávnom procesnom postupe konajúcich súdov nižšej inštancie posúdil bez náležitého odôvodnenia, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia sa v prevažnej miere obmedzil na konštatovanie, že zo súdneho spisu namietaná vada zmätočnosti nevyplýva.

12. Podľa názoru sťažovateľky sú dané pochybnosti o dôvodoch vydania rozsudku okresného súdu; o zákonnom ustanovení, podľa ktorého mal byť tento rozsudok vydaný; o tom, či podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie boli splnené. Najvyšší súd nevidel žiadnu vadu v odôvodnení rozhodnutia a námietku o absencii odôvodnenia vyhodnotil ako nedôvodnú, čím fakticky poprel kritériá a nároky na odôvodnenie súdnych rozhodnutí vyžadované všeobecne záväznými právnymi predpismi, ako aj ustálenou rozhodovacou praxou.

13. Rovnako najvyšší súd nevidel vadu zmätočnosti ani v ďalších častiach odôvodnenia uznesenia krajského súdu a pri procesnom postupe súdu, keď (i) výrok právoplatného rozsudku pre zmeškanie je v zjavnom rozpore s jeho odôvodnením v časti uvedenia právneho dôvodu jeho vydania (keď v ňom uvedený spôsob doručovania uznesenia je nezákonný a neumožňuje vo vzťahu k žalovanému vydanie rozsudku pre zmeškanie), odôvodnenie uznesenia krajského súdu opakovane odkazuje na právnu úpravu, ktorá sa na prejednávajúcu vec nevzťahuje, a vo vzťahu k prejednávanej veci obsahuje tvrdenia, ktoré sú nelogické a vzájomne si odporujúce.

14. V časti dovolania týkajúcej sa nesprávneho procesného postupu spočívajúceho v tom, že sťažovateľke nebolo umožnené v lehote priznanej zákonom na procesné úkony brániť sa proti vydanému rozsudku okresného súdu, nahliadnuť do spisu a uplatňovať tak svoje procesné práva, najvyšší súd v uznesení len konštatuje, že „*v spise nezistil, že by sťažovateľovi bolo odopreté právo*“, bez akéhokoľvek bližšieho odôvodnenia prijatia tohto záveru a bez vysporiadania sa s uplatnenou argumentáciou sťažovateľky. Pri zohľadnení skutočnosti, že lehota na vykonanie príslušných úkonov je krátka, znemožnenie nahliadnutia do spisu má povahu absolútnej nemožnosti využitia svojho práva.

15. Sťažovateľka opakovane namietala, že oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku okresného súdu nebolo zverejnené na webovej stránke súdu, pričom uvedeným postupom došlo k procesnej vade majúcej za následok porušenie práva sťažovateľky na spravodlivý proces a súčasne nastal predpoklad zakladajúci prípustnosť odvolania proti kontumačnému rozsudku z dôvodu nesplnenia podmienok na jeho vydanie. Podľa odôvodnenia uznesenia najvyššieho súdu „*súd zabezpečil zverejnenie informácie o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku bez nariadenia ústneho pojednávania na svojej internetovej stránke dňa 8. novembra 2019 a vyvesenie tejto informácie na úradnej tabuli súdu dňa 8. novembra 2019*“. Uvedený záver však zo súdneho spisu nevyplýva. Neexistencia akéhokoľvek záznamu v súdnom spise o oznámení verejného vyhlásenia rozsudku na webovej stránke súdu neumožňuje prijať záver o tom, že povinnosť zverejniť oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku na webovej stránke súdu splnená bola, ale, práve naopak, umožňuje prijať jediný záver, že povinnosť súdu zverejniť oznam o verejnom vyhlásení rozsudku na webovej stránke príslušného súdu splnená nebola. V prejednávanej veci nastal stav, keď procesným postupom súdu – neoznámením miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku na webovej stránke

príslušného súdu v lehote najmenej päť dní pred jeho vyhlásením v rozpore s § 219 ods. 3 CSP došlo k odňatiu možnosti sťažovateľky konať pred súdom a porušeniu práva na spravodlivý proces.

16. Najvyšší súd sa s námietkou sťažovateľky, že podľa odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia odvolanie bolo podané v zákonnej lehote, vysporiadal tak, že ide o chybu v písaní, a so skutočnosťou, že fakticky došlo k prejednaniu odvolania a jeho odmietnutiu nie z dôvodu jeho nepodania v zákonnej lehote, ale po posúdení jeho prípustnosti v intenciách § 356 písm. b) CSP, sa nevysporiadal vôbec.

17. Odvolanie proti rozsudku okresného súdu bolo podané 22. júna 2020 spolu s návrhom na odpustenie zmeškania lehoty. O návrhu na odpustenie zmeškania lehoty bolo rozhodnuté uznesením okresného súdu č. k. 22Cb 86/2019-129 z 15. júla 2020 tak, že súd návrh na odpustenie zmeškania lehoty na podanie odvolania proti rozsudku okresného súdu a na podanie sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu č. k. 22Cb 86/2019-62 zo 7. apríla 2020 zamietol. Napriek tomu krajský súd dospel k záveru, že odvolanie bolo podané v zákonnej lehote. Uvedená skutočnosť spochybňuje závery okresného súdu, ako aj krajského súdu o správnosti doručovania písomností sťažovateľke do jej elektronickej schránky, a tým aj doručenie uznesenia, ktorým bola sťažovateľka vyzvaná na vyjadrenie k žalobe. Keďže doručenie uvedeného uznesenia je predpokladom pre možnosť rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie, spochybnenie doručenia sťažovateľke do vlastných rúk nevyhnutne vyvoláva pochybnosti aj o existencii podmienok na vydanie rozsudku pre zmeškanie, a tým aj o súdom tvrdenej neprípustnosti odvolania proti vydanému rozsudku pre zmeškanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

18. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), právnu pomoc v konaní (čl. 47 ods. 2 ústavy) a porušenie rovnosti strán (čl. 47 ods. 3 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru, čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu) uznesením krajského súdu, ktorým vo výroku I odmietol odvolanie sťažovateľky proti kontumačnému rozsudku okresného súdu (ktorým bola sťažovateľka zaviazaná na zaplatenie peňažnej sumy) a výroku II potvrdil uznesenie okresného súdu z 23. júna 2020, ktorým zamietol návrh sťažovateľky na zrušenie rozsudku okresného súdu. Ústavná sťažnosť smeruje aj proti uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým dovolanie sťažovateľky proti výroku I uznesenia krajského súdu odmietol ako neprípustné.

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu:

19. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnuté uznesenie krajského súdu, keďže ho už meritórne preskúmal na základe dovolania sťažovateľky najvyšší súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľke ochranu jej právam.

20. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

K namietanému porušeniu základných práv sťažovateľky uznesením najvyššieho súdu:

21. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

22. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

23. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy tiež vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02) a ani nenapráva ich skutkové alebo právne výstupy, ak sa zakladajú na konkrétnych faktoch a sú aj dostatočne odôvodnené, o to viac, ak v zmysle všeobecne záväzných právnych predpisov sa má verdikt súdu zakladať na voľnej úvahe (obdobne napr. III. ÚS 238/08, I. ÚS 32/09, III. ÚS 465/2012).

24. Sťažnostná argumentácia sťažovateľky je v podstatných námietkach identická s jej dovolacou argumentáciou. Sťažovateľka predovšetkým nesúhlasí s vydaním rozsudku pre zmeškanie, poukazujúc na celý rad procesných pochybení, ktoré sa v danej veci vyskytli a ktoré spôsobili porušenie jej práva na súdnu ochranu. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu odôvodnení rozhodnutí vo veci konajúcich súdov, považuje odôvodnenie rozhodnutí všeobecných súdov za dostatočné, rešpektujúce na vec dopadajúcu právnu úpravu v kontexte rozhodných skutočností. Pokiaľ ide o vyhodnotenie dôvodu prípustnosti dovolania sťažovateľky uplatneného podľa § 420 písm. f) CSP, ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie uznesenia dovolacieho súdu poskytlo sťažovateľke dostatočné a ústavne konformné odpovede na všetky jej námietky, možno konštatovať ústavnú udržateľnosť jeho záveru o neprípustnosti dovolania.

25. Závery najvyššieho súdu sú v napadnutom uznesení zdôvodnené dostatočne, rozhodnutie nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti ani arbitrárnosti. Najvyšší súd svoje závery v rámci posúdenia sťažovateľkou namietanej zmätočnosti uznesenia krajského súdu náležite odôvodnil s poukazom na podstatné skutkové zistenia, z ktorých vyplynuli jeho právne závery.

26. 1. K námietke nedostatočného odôvodnenia uznesenia krajského súdu najvyšší súd v bodoch 6.1 až 6.4 odôvodnenia konštatoval nesprávny odkaz krajského súdu na § 274 CSP (podmienky vydania rozsudku pre zmeškanie žalovaného po nariadení pojednávania, pozn.), avšak v kontexte skutkového stavu zisteného okresným súdom, ktorý krajský súd prebral, uviedol, že v skutočnosti boli splnené zákonné predpoklady na vydanie kontumačného rozsudku podľa § 273 CSP (rozsudok pre zmeškanie žalovaného pred nariadením pojednávania, pozn.), a nie podľa § 274 CSP, a preto túto námietku sťažovateľky vyhodnotil ako nedôvodnú.

26.2. Meritórne preskúmal najvyšší súd aj námietku sťažovateľky o neumožnení nahliadnuť do spisu jej právneho zástupcovi (body 7.1 a 7.2 odôvodnenia), ktorú s poukazom na zistenia vyplývajúce zo súdneho spisu (mailová komunikácia okresného súdu a právneho zástupcu sťažovateľky) tiež posúdil ako neopodstatnenú.

26.3. Námietkou absencie zverejnenia oznámenia o verejnom vyhlásení rozsudku okresného súdu sa najvyšší súd zaoberal v bodoch 8.1 až 8.5 odôvodnenia, keď jednak poukázal na odôvodnenie uznesenia krajského súdu, ktorý lustráciou na webovej stránke okresného súdu dohľadal oznam o verejnom vyhlásení rozsudku, a jednak vlastným šetrením zistil, že tvrdenia sťažovateľky sú v tomto ohľade nedôvodné.

26.4. K sťažovateľkou tvrdenému nedostatočnému odôvodneniu rozsudku okresného súdu v časti spôsobu doručovania najvyšší súd z uznesenia okresného súdu z 23. júna 2020 zistil, že súd prvej inštancie sa s touto námietkou vysporiadal, i keď nesprávne (omylom) uviedol, že uznesenie na vyjadrenie bolo sťažovateľke doručené na základe fikcie doručenia podľa § 116 ods. 2 CSP, pričom správne malo byť uvedené, že sa tak stalo postupom podľa § 32 ods. 5 písm. b) zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o e-Governmente) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o e-Governmente“). Uvedené pochybenie však najvyšší súd (v bodoch 9.1 až 9.5 odôvodnenia) nepovažoval za dôvod na zrušenie rozsudku okresného súdu, pretože zákonným dôvodom zrušenia kontumačného rozsudku je existencia ospravedlniteľného dôvodu, pre ktorý sťažovateľka zmeškala lehotu na vyjadrenie k žalobe. Zo súdneho spisu vyplynulo, že sťažovateľke boli úspešne doručené (podľa zákona o e-Governmente) žaloba, prílohy k žalobe, uznesenie, ktorým bola vyzvaná na vyjadrenie, ako aj poučenie o procesných právach a možnosti právneho zastúpenia. Sťažovateľka však zostala pasívna.

26.5. Najvyšší súd ďalej konštatoval, že sťažovateľke sa nepodarilo spochybníť názory súdov nižšej inštancie týkajúce sa doručovania písomností, teda podmienky na vydanie rozsudku pre zmeškanie žalovaného boli v danej veci naplnené, odvolanie sťažovateľky tak smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému zákon odvolanie nepripúšťa, a preto bolo zákonným spôsobom odmietnuté podľa § 386 písm. c) CSP, i keď krajský súd nesprávne uviedol, že sťažovateľka uplatnila odvolací dôvod podľa § 356 písm. b) CSP (odvolanie proti rozsudku pre zmeškanie je prípustné len vtedy, ak neboli splnené podmienky na vydanie tohto rozsudku). Uvedené však nič nemení na správnosti jeho právnych záverov o odmietnutí odvolania.

27. Je potrebné opätovne zdôrazniť, že ústavný súd nie je ďalšou inštanciou v sústave všeobecného súdnictva, ale nezávislým orgánom ochrany ústavnosti pôsobiacim mimo tejto sústavy, pričom vo svojej judikatúre sa riadi zásadou minimalizácie zásahov do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (napr. IV. ÚS 303/04, IV. ÚS 64/2010). Z tohto postavenia mu preto neprislúcha posudzovať vecnú správnosť právneho záveru, ku ktorému najvyšší súd pri interpretácii a aplikácii zákona dospel. Ústavný súd však musel zaujať stanovisko k tomu, či napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu spĺňa požiadavku ústavnosti (odôvodnenie majúce požadovanú kvalitu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru).

28. Ústavný súd tak dospel k záveru, že pochybenia súdov nižšej inštancie v odôvodneniach ich rozhodnutí zistené najvyšším súdom boli správne posúdené ako irelevantné vo vzťahu k výsledku samotného konania, ktorý je zákonný a spravodlivý, a preto neexistuje relevantný súvis medzi označenými právami sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a podľa čl. 14 čl. 1 medzinárodného paktu na jednej strane a napadnutým uznesením dovolacieho súdu na strane druhej. Na základe uvedeného ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti v celom rozsahu označených práv odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

29. Pokiaľ sťažovateľka namietala porušenie svojho základného práva na právnu pomoc v konaní pred súdmi podľa čl. 47 ods. 2 ústavy (sťažovateľka bola v odvolacom i dovolacom konaní právne zastúpená, pozn.) a základného práva na rovnosť účastníkov v konaní podľa čl. 47 ods. 3 ústavy z obdobných dôvodov ako porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd konštatuje, že sťažnostná argumentácia sťažovateľky úplne opomína súvislosť s možnosťou porušenia týchto základných práv a takúto súvislosť nezistil ani ústavný súd, a preto je aj v tejto časti ústavná sťažnosť sťažovateľky zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd z tohto dôvodu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

30. V dôsledku odmietnutia ústavnej sťažnosti v celom rozsahu sa už ústavný súd ostatnými návrhmi obsiahnutými v ústavnej sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2022

Ladislav Duditš
predseda senátu